

Un verán desastroso na praia

Marta e Iria estaban emocionadas por pasar unhas vacacións na costa galega. O hotel era branco, con terraza e vistas á praia, e desde alí xa podían escoitar o romper das ondas. Sen perder tempo, lanzáronse cara á area, cargadas con toallas, crema solar e, por suposto, un envase de plástico de Iria “por se atopabamos cangrexos”.

A praia estaba viva: nenos correndo, familias tentando montar paraugas imposibles e algunha gaivota atrevida que parecía supervisar todo. Marta e Iria camiñaban pola beira do mar, sentindo a auga fría nos pés, e rían ao ver como unha gaivota tentaba picar o envase de Iria. “Creo que quere o noso tesouro de cunchas”, dixo Marta entre risas.

Animadas, entraron máis no mar, salpicando e construíndo castelos de area. Todo parecía perfecto... ata que un escarapote apareceu coma un malvado de película. Iria pisouno sen querer e notou un ardor insoportable no pé. “¡Ai, ai, ai! ¡Marta, estou a morrer aquí!”, berrou cun dramatismo épico, facendo que toda a praia a mirase.

Marta correu a axudala, pero tamén tocou o escarapote. O drama alcanzou niveis extremos: ambas correndo, saltando e berrando cara a area, mentres as gaivotas sobrevoaban curiosas. Chegadas á area, tiráronse ao chan, cubrindo os pés con area e berrando que “o verán estaba arruinado!”.

Unha veciña do hotel achegouse con vinagre e uns remedios improvisados, pero nada funcionaba. O ardor seguía, e Iria dramatizaba máis: caeu ao chan, facendo que Marta a axudase a “respirar” mentres berraba que nunca máis volvería á praia. Marta, tamén ferida, berraba que “o escarapote gañara a batalla”.

Finalmente, tiveron que acudir ao médico local. Chegaron coas sandalias en man, pés vermellos e feridos, mentres explicaban a súa traxedia de verán con dramatismo total. O médico, tentando non rir, examinou os pés e dixo: “O vinagre case sempre funciona, pero parece que isto é un escarapote particularmente vingativo. Necesitan crema especial e repouso”. Iria suspirou dramaticamente, e Marta protestou que “xa non poderían correr pola praia nin facer castelos de area”.

O segundo día, a dor non só non desapareceu, senón que parecía máis intensa. Cada paso pola area convertíase nunha escena de teatro: Marta berraba cada vez que a area quente tocaba a súa planta, mentres Iria, sentada nunha toalla, miraba cara ao mar cunha expresión de profundo resentimento cara aos escarapotes. As gaivotas, como se foran testemuñas, sobrevoaban, probablemente pensando que as dúas rapazas dramatizaban demasiado.

Intentaron distraerse construíndo castelos de area na beira do mar, pero cada vez que tentaban achegarse á auga, lembraban o escarapote e saltaban cara atrás, berrando e golpeando o aire como se foran bailarinas. Os turistas observaban, confundidos: “¿Son algunha especie de atracción de verán ou que lles pasa a estas nenas?”

O terceiro día, Iria decidiu que a única solución era non pisar a area nunca máis. Levaba sandalias ata no xardín do hotel e cada vez que Marta mencionaba a idea de dar un paseo pola praia, Iria caía dramaticamente ao chan, berrando que o escarapote aínda estaba aí. Marta non podía máis que rir e axitala a levantar.

O cuarto día, tentaron nadar de novo, pensando que o mar as consolaría. Pero ao notar a auga fría no peito e lembrar o escarapote, berraron como se estivesen nunha montaña rusa de terror e comedia. As gaivotas aproveitaron para sobrevoalas, probablemente divertíndose do seu drama interminable.

O médico repetiu a visita: “O escarapote foi especialmente vingativo. Non se preocupen, o remedio funcionará, só precisan paciencia e non tocar máis a area infectada”. Pero Marta e Iria non se podían conter: cada paso era un espectáculo dramático, berrando, rindo e chorando á vez.

Ao final do verán, cando o ardor finalmente comezou a mellorar, as dúas rapazas sentáronse na terraza do hotel, mirando o mar. Rían ao lembrar todos os días de drama: o escarapote, os remedios que non serviron, as gaivotas curiosas e os castelos de area que nunca puideron rematar. Iria suspirou: “Xa sabes, Marta, este verán quedará na historia non polas fotos, senón polo escarapote máis vingativo da costa galega”.

Marta asintiu, sabendo que aquel verán épico, dramático e chistoso sería imposible de esquecer. Entre risas e lembranzas do desastre, as dúas rapazas prometeron que volverían á praia... pero só despois de asegurarse de que ningún escarapote agardaba baixo a area.

Lucía Martínez Rivera e Antía Roibás Fontao. 4 ESO C

IES LUCUS AUGUSTI